

корачали су

ЈАНА АЛЕКСИЋ (Крагујевац, 1984), виши научни сарадник на Институту за књижевност и уметност у Београду. Поезију, критику и есејистику објављује у књижевној периодици и зборницима. Ауторка је монографија: *Опседнута прича: поетика романа Горана Петровића* (2013), *Жудња за лепотом и савршенством: теургијска димензија књижевноуметничког стваралаштва* (2014), *Културна идеологија Милана Кашанина* (2019), *Књижевна мисао Милана Кашанина* (2020), *Метапоетичности: прилози проучавању песничке самосвести* (2021), као и четири књиге песама: *Топао камен* (2014), *Упијање* (2017), *Аријелаником* (2018) и *На средини* (2020). Лауреат је награда за поезију: *Млади Дис* (2014), *Ленкин прстен* (2018), *Милица Стојадиновић Срнкиња* (2025) и *Змајеве награде* (2026).

МОМЧИЛО БАКРАЧ (Врбас, 1962), песник, приповедач, путописац и есејиста, ликовни и књижевни критичар. Објавио је књиге песама: *Самоогледало* (2006); *Жамор у катакомби* (2006), *Надница за бекетовање* (2007), *Бивша целина* (2008), *Сасписци ума* (2011), *Грешне илуминације* (2014), *Бар-око* (2016), *Светло путешествo* (2017), *Текући фрасови и стајаћа бистрина* (2018), *Јануарски човек* (избор из поезије, 2020), *Сравњено с небом (*2020), *Писмо за Песмолов* (2022) и *Ствари које је Гуглл заборавио* (2023); књиге приповедака: *Дописивање немушто*ї (2017), *Свици и макулатура* (2018), *Прости чиниоци* (2019) и *Прозор пре зазидавања* (2021); роман за децу: *Лисица у возу* (2023). Приредио је избор радова српске књижевне дијаспоре *Догодине на Сумати*. Добитник је многих награда и признања за песништво: *Милан Ракић*, *Златна струна Смедеревских*

пјесничких јесени; прва награда часописа *Улазница*; poetae laureatus награде *Шумадијске метафоре*. У два наврата добио је главну награду *Милутин Ускоковић* за најбољу необјављену приповетку на српском језику. Поезија му је заступљена у домаћим и страним антологијама. Са енглеског језика преводи поезију и рок-лирику. Живи на релацији Врбас–Београд.

СВЕТИСЛАВ БАСАРА (Бајина Башта, 1953) српски је књижевник и колумниста. Аутор је више од педесет књижевних дела: романа, збирки приповедака, драма и есеја. Добитник је највиших књижевних признања и награда, а његова дела су преведена на бројне светске језике. Живи у Београду.

ЈАДРАНКА БЈЕДОВ (рођ. Милановић; Пула, Хрватска, 1959), дипломирала на Филозофском Факултету у Нишу, Група англистика. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику. Објавила је четири збирке поезије: *Глас из пра-скозорја* (2016), *Урок* (2019), *Стабло са чулом слуха и вида* (2022), *Права мера* (2025). Поезија јој је заступљена у многим зборницима у Србији, Републици Српској, Црној Гори, Хрватској, као и у иностраним зборницима. Преводи поезију са енглеског, као и поезију модерних аутора на енглески језик. Члан је Удружења књижевника Србије од 2021. Живи и ствара у Зајечару.

РИСТО ВАСИЛЕВСКИ (Наколец, 1943), песник, преводилац, издавач, академик. Од 1964. до 1969. године живео је у Пожаревцу, а онда се преселио у Смедерево, где је основао Књижевни клуб Смедерево, покренуо Међународни фестивал поезије *Смедеревска пјесничка јесен* (постао први председник Организационог одбора, касније дугогодишњи директор, уметнички директор и главни и одговорни уредник издавачке делатности). Уређивао је више часописа. Аутор је концепције НИУ „Македонски информативни и издавачки центар" у Панчеву и његов први главни и одговорни уредник. Покретач је и први директор традиционалне манифестације Дани македонског стваралаштва у Србији *Себеси во поход* (*Себи у походе*). До сада је објавио око 80 песничких збирки и антологија. Био је главни уредник часописа *Видело*, а сада је члан редакција часописа *Mons Aurreus* и *Књижевне новине*. Издавачку кућу „Арка" осно-

вао је 1993. године. Као директор и главни и одговорни уредник објавио је мноштво дела српских и страних писаца, посредовао је да многа дела српских писаца буду преведена на стране језике. Члан је Македонске академије наука и уметности, Словенске академије књижевности и уметности (Варна, Бугарска), Руске академије књижевности, Академије књижевности и уметности Украјине, Међународне асоцијације писаца (Рига, Летонија), Друштва писаца Македоније, Удружења књижевника Србије и Удружења књижевних преводилаца Србије. Живи у региону Преспа, Македонија, и у Смедереву, Србија.

МАРКО ВУКОВИЋ (Крагујевац, 1975). Објављене збирке песама: *Тешко је време* (1994), *Иза осмеха* (1998), *Расрчнуће* (2000) и *Дивљи камен* (2005). Превео са норвешког језика: Ролф Јакобсен, *Вежбе дисања* (2014), Туне Хеднебе, *Тачка* (2016), Агнес Раватн, *Птичји суд* (2017), Лаш Соби Кристенсен, *Акустичне сенке* (2018), Гунвор Хофмо, *Никоī не заборављам* (2018), Тор Улвен, *Звезда у костуру* (2020), Ролф Јакобсен, *Усамљена тераса и друīе песме* (2021), *Некрштени фјордови*: *нова норвешка лирика* (2021, 2025), Георг Јоханесен, *Ars moriendi ; Ars vivendi* (2023), Ингвил Луте, *Што сам тако тужна кад сам тако слатка* (2024), Гунвор Хофмо, *Из друīе стварности* (2024), Хелене Имислунд, *Расуте кћери* (2025) и роман Бринјулф Јунг Тјен, *Бели, норвешки човек* (2024). Песме су му превођене на енглески, пољски, норвешки, македонски, словеначки и бугарски језик. Живи и ради у Норвешкој.

АЛЕКСАНДРА ДИМИТРИЈЕВИЋ (Приштина, 1989) дипломирала је 2013, мастерирала 2014. и докторирала на Филозофском факултету Универзитета у Београду 2024. године. Кустоски испит је положила у Народном музеју у Београду, у јуну 2015. године. Активно се бави истраживачким и научним радом, а област њених истраживања је српска средњовековна, византијска, поствизантијска и источнохришћанска уметност средњег века. Учествовала је на неколико научних скупова: међународном научном скупу *Ниш и Византија XX: Византија-традиција и савременост* (2022) и *Ниш и Византија XXI: Дани светоī цара Константина и царице Јелене* (2023). Радила је на припреми, организацији и отварању великог броја изложби у музејс-

ким галеријама широм Србије. Од 2017. ради као сарадник часописа за књижевност, уметност и културу *Кораци*.

ПАВЛЕ ЗЕЉИЋ (Лозница, 2000), докторанд на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Пише поезију и прозу на српском и енглеском језику. Пише научне радове. Аутор је збирке песама *Икар и Месија* (2019), као награде на конкурсу *Лимске вечери поезије*. Са њом је ушао у најужи избор за награду за најбољу збирку на конкурсу *Матићев шал* (2020). Бави се и превођењем поезије и прозе са енглеског и на енглески језик.

ДАНА ЗОРИЋ ЋИРИЋ завршила је студије југословенске и опште књижевности на Филолошком факултету у Београду, радила у средњој школи, а неколико година уназад бави се приказима, рецензијама и анализама књижевних дела, углавном на друштвеним мрежама.

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ (Ниш, 1950) дипломирао, магистрирао и докторирао етнологију на Филозофском факултету у Београду. Звање научног саветника стекао у Балканолошком институту САНУ. Аутор је антрополошких дела: *Српска књига мртвих* (1992, 2002, 2015), *Магија српских обреда* (1993, 1995, 2001, 2005, 2014), *Тајна лапота – убијање старих као традиционални и научни мит* (1999, 2013), *Дух паганског наслеђа у српској традиционалној култури* (2000, 2006, 2015), *Карактер као судбина* (2002, 2004), *Клопка за душу*, *Анахронике I* (2002, 2007), *Говор пећинских сенки*, *Анахронике II* (2004), *Блискост далеког*, *Анахронике III* (2005), *Судбина и магија* (2007), *Пркос и инат* (2008), *Речник јавашлука* (2009), *Љубав и опраштање* (2011), *Читање пророчанства* (с Мирком Демићем, 2011), *Играње с ништавилом* (2011), *Околни пут* (2013), *Памћење и самозаборав* (2014, 2018), *Светови антрополошке имагинације* (2014), *Антропологија зла* (2016), *Тајни интерес: песничко и антрополошко искуство* (2017), *Онирички код: увод у антропологију снова* (2017), *Крај амбиса* (2018), *Путовање заборављеним бродом* (2019), *Скривени човек* (2019), *Агресија и култура* (2020), *Ново варварство* (2021), збирки песама: *Бацање каменчића* (1973), *Кост између обала* (1981), *Душоловац* (1989), *Пропоред мрава* (1993), *Пешчана мајка* (1996),

Одломци божанства (1997), *Кућа иза облака* (1999), *Називи долазећеī* (2005), *Сенке у тами* (2006), *Говор прозорљивоī* (2009), *Састојци времена* (2012), *Поновна рођења – изабране и нове песме* (2015), *Спасоносне невоље* (2017), *Долазеће доба* (2020) и есеја. Песме су му превођене на енглески, француски, немачки, италијански, мађарски и словенске језике. Заступљен је у више антологија. Аутор је бројних научних и стручних радова у часописима и приређивач зборника тематски посвећених поетици сажетости, алтернативним знањима, британској антропологији, негативној утопији, магији, теорији ритуала... Снимио је преко 40 алтернативних филмова. Текстови о филму објављени су му у књизи *Неīована дивљина: ка īоетици алтернативноī филма* (2020). Живи и ради у Београду.

СНЕЖАНА КЕСИЋ (Нови Сад, 1978) дипломирала је и докторирала на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Пише и објављује поезију, есеје и критичке приказе. Објавила је збирке песама: *Слух за љубав* (2008) и *Истренуће* (2012) и студију *Јован Христић, драмски īисац и теоретичар* (2019), у оквиру едиције *Драматуршки сīиси СТЕРИЈИНОГ ПОЗОРЈА*.

МАРИЈА КНЕЖЕВИЋ (Београд, 1963) дипломирала је на групи за Општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду, магистрирала на Државном универзитету Мичиген (Michigan State University, USA) на групи за Компаративну књижевност, где је предавала креативно писање (1996–2000). Објавила је три романа: *Екатерини* (2005), *Ауто* (2017), *Хватач Сунца* (2023); песничке збирке: *Елеīијски савети Јулији* (1994), *Ствари за личну уīотребу* (1994), *Доба Саломе* (1996), *Моје друīо ти* (2001), *Двадесеī īесама о љубави и једна љубавна* (2003), *In tactum* (2005), *Уличарке* (2007), *Шен* (2011), *Техника дисања* (2015), *Моје друīо ти: одабране īесме* (2019), *Breathing technique: poems* (двојезично изд., 2020), *Крајње īесме* (2020), *Меīа* (2025); књиге прича: *Храна за īсе* (1989), *Фабула раса* (2008, 2012); есеје: *Књиīа о недостајању* (2003), *Das Buch vom Fehlen* (двојезично изд., 2004), *Књиīа уīисака* (2008) и писма *Querida... pisma iz bombardovanog Beograda* (2000). Дела су јој превођена на немачки, енглески, руски, пољски, македонски језик. Награду *Ђура Јакшић* добила је за књигу песама *In tactum*.

ВЛАДИМИР КОНЕЧНИ (Београд, 1944) завршио је Филозофски факултет у Београду, а докторирао у области експерименталне психологије на Универзитету у Торонту (1973). Био је редовни професор Експерименталне психологије (1973–2008) на Калифорнијском универзитету у Сан Дијегу, на којем је 2008. добио звање професора емеритуса. Добитник је Гугенхајмове награде за истраживачки рад у областима психофизиологије емоција, психологије права и емпиријске естетике. Пише поезију, приповетке и драме на српском и енглеском. Објављене књиге на српском: *О небу и блату – две драме* (2010), *Аутобиографија – књижевни и ликовни експерименти* 1986–2011 (2011), *Видим – педесет одабраних песама* (2013), *Атиф – одабране и нове приповетке* (2014), *Не знам – песме* 2013–2015 (2016), *Селфи на мосту – проза* 2015–2017 (2018), а песме и приче у: *Књижевним новинама*, *Повељи*, *Корацима*, *Пољима*, *Савременику*, *Летопису Матице српске* (четири новеле и позоришни синопсис у периоду 2017–2020). Почетком октобра 2022, „Прометеј" из Новог Сада објавио је његов роман обима 820 стр., *Жудећи за Ољом – Далеки ритови љубави и сазнања*.

РЕФИК ЛИЧИНА (Радманци, Ц. Гора, 1956) пише поезију, прозу, преводи са шведског. Објавио књиге поезије: *Познавање природе* (1970), *Пчеле* (1983), *Приходне присиле* (2009), *Књиговезачка улица* (2009) и неколико књига кратке прозе: *Стаклениици* (2004), *Страх од бехара* (2013), *Уличнн будилници* (2017), *Даље* (2018.). На шведском језику објавио је избор поезије *Predikan för Eurydike* (*Придика за Еуридику*, 2009) и избор новела *När nyponrosor mognar* (*Кад шипурци дозријевају*, 2013). Преводи: *Прислушкивања*, Бенгта Емила Јохнсона, 2010 (награда за најбољи превод на Међународном сајму учила и књига у Сарајеву, 2011. године), *Антологија модерне шведске поезије* (2013), *Изабране пјесме* Магнуса Вилиама-Олсона (2014), *Пут у средиште земље и друге пјесме* Ларса Густафсона (2016) и *Изабране пјесме* Томаса Транстремера (2018). Добитник је *Горанове* (1979) и *Бранкове награде* (1980), Клас Де Вилдес стипендије, за 2016. годину. Живи у Лунду, у Шведској.

НЕНАД МАРКОВИЋ (Крагујевац, 1995) бави се програмирањем. Последњих годину дана пише сценарија за хорор приче објављиване на Јутјубу. *Нови споменик за деду* његов је први прозни рад у рукопису.

АЛЕКСАНДРА МИШИЋ (Чачак, 1970) завршила је Филолошки факултет у Београду. До сада је објавила девет књига: три збирке поезије, три романа, збирку приповедака, књигу есеја и критика, роман за тинејџере. Роман *Шарена* наградила је и штампала Издавачка кућа „Klett" (2024) у оквиру Осмог читалачког маратона. Песнички рукопис *Срцевидац* добио је другу награду (2024) на такмичењу за најбољу збирку у Зворнику. Рукопис романа за децу *Шта би сада урадио Флеш Гордон* добио је другу награду на конкурсу „Асогласа" из Зворника 2026. Добитник је многих награда и похвала за поезију и прозу у Србији, Босни и Херцеговини, Црној Гори, Хрватској, Бугарској и Румунији, Италији и Француској. Радови су јој објављивани у стручним часописима и књижевним зборницима у земљи и иностранству. Заступљена је у *Антологији песника света* (Париз, 2026). Члан је Удружења књижевника Србије и Удружења књижевника Републике Српске.

КАЈА ПАНЧИЋ МИЛЕНКОВИЋ (Рагодеш код Пирота, 1958) завршила гимназију у Пироту, а Филозофски факултет, одсек Социологија, у Нишу. Од 1987. живела је и радила у Урошевцу, у средњем образовању, а од 1999 – у Пироту, где ради као новинар у недељнику *Слобода*. Пише поезију и лирску прозу. Објављене збирке поезије: *Први дан говора* (1993), *Божји цвет* (1994), *Мера* (1998), *Час новије историје* (2016.), *Бескућник у излогу* (2017), *У два корака* (2021) и *Лица љубави* (2021). Приредила је зборник радова на задате теме од својих стихова *Сусрети на мосту* (2022). Члан Удружења књижевника Србије и Удружења новинара Србије.

АНГЕЛА ПАТАКИ (Нови Бечеј, 1968), књижевна преводитељка са немачког и мађарског језика. Пише кратку прозу и повремено ради као новинар у култури и стручна преводитељка. Преводила је књижевна дела значајних мађарских аутора, као што су Ласло Краснахоркаи (*Меланхолија отпора*), Ноеми Сечи (*Комунистички Монте Кристо*), Ана Терек (*Мртве жене*), као и немачке ауторе: Клауса Тевелајта (*Logical, radical, criminal*) и Сибиле Левичаров (*Апостолов*). Сарађивала је са најзначајнијим српским и хрватским издавачима и учествовала на разним књижевним радионицама, фестивалима, представљањима писаца и књига на међународним сајмовима књига и у удружењима писа-

ца у Србији, Хрватској и Мађарској. Чланица је Друштва аутора у Енглеској (CoA), Института лингвиста (CIOL) и Северозападне мреже преводилаца (NWTN), такође у Енглеској. Тренутно живи у Енглеској, тачније на релацији Београд–Манчестер.

БИСЕРКА РАЈЧИЋ (Јелашница код Зајечара, 1940) дипломирала је на Групи за источне и западнословенске језике и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Писањем и превођењем интензивно се бави од последњих година студија славистике до данас. Досад је објавила седам својих књига и две радио-драме, 127 књига превода (поезија, проза, драме, есејистика, театрологија, филозофија, естетика, теорија књижевности и уметности, историографија, политикологија) и приредила осам антологија пољске поезије и есеја. Превела је поезију више од 160 пољских, руских, чешких и словачких песника. Lukasz Mańczyk је објавио књигу о њој под називом *Biserka* (Kraków, Universitas, 2014). Поред писања и превођења, радила је у Народној библиотеци Србије и научним библиотекама Института за историју САНУ и Института за српски језик САНУ. Члан је Удружења књижевних преводилаца, српског ПЕН клуба, Српског књижевног друштва и почасни члан Удружења пољских писаца.

МАРИЈА РАКИЋ ШАРАНАЦ (Крагујевац, 1982) дипломирала је енглески језик и књижевност. Објавила је четири књиге поезије: *Наличје Мене* (2001), *Антикварница на крају ѓрада* (2005 – награда *Аладин Лукач*), *Обе стране света* (2008 – прва награда за рукопис на 39. Фестивалу поезије младих у Врбасу) и *Кућа, руке, ѓласови* (2021). Живи у Крагујевцу.

ДРАГИЊА РАМАДАНСКИ (Сента, 1953), професор русистике у пензији, преводилац прозе и поезије с руског и мађарског језика. Аутор антологије савремене руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). На основу професионалног бављења превођењем (четрдесет и пет књига, многобројне публикације у часописима) настале су књиге есеја *Снешко у ѓройима* (2012) и *Књижевне коњушнице* (2022). Аутор је књиге кратке прозе *Или не* (2019). Објављује критичке приказе, есеје и научне студије из области теорије књижевности.

ТАМАРА Љ. РАХИМИЋ (1997), студенткиња докторских студија српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, ради у школи. У фокусу истраживања јој је гротеска, у српској али и светској књижевности. Пише научне радове, бави се лекторисањем, а у слободно време и сликањем.

ДРАГАН ТОДОРОВИЋ (Крагујевац , 1958) је објавио десетак књига фикције, есеја, прича и поезије. Роман *Diary of Interrupted Days* је био у најужем избору за *Награду Комонвелта*, *Први роман Амазона* и др. Мемоари *Књига осветe* (2008) награђени су годишњом наградом Удружења писаца Канаде и били у ужем избору за *Националну награду Британске Колумбије* за канадску књижевност. Колекција интерактивне поезије *Five Walks on Isabella St* била је победник на међународном конкурсу *Астоунд*. Заступљен у антологијама кратке приче у Енглеској, Аустралији и Канади. Предаје креативно писање на Универзитету Ворик у централној Енглеској и на Ворик програму писања у Венецији.

МИРОСЛАВ ТОДОРОВИЋ (Трешњевица код Ариља, 1946) српски је песник, критичар, прозни писац, колумниста. Објавио је књиге поезије: *Списи ведрине* (1978), *Исписи таме* (1990), *Летеће бараке, теренци и њи`ове душе* (1990), *Судњи час* (1990), *Теренска свеска* (1993), *Исписи таме 2* (1994), *Сванућа* (1994), *Црно у боји* (1994), *Потоња верзија* (1997), *Свети мученици* (1998), *Тамно и дубоко* (2002), *Земаљско и небеско* (2004), *После свега* (2005), *Спирам расутих звезда* (2006,2007), *Песме путовања* (2009), *Ветар понад гора* (2011), *Станиште поезије / The Habitat of Poetry* (двојезично изд., 2011), *Светиња* (2013), *Шум и лахор* (2013), *Хладно сјаје звезде и судбине* (2015), *Божја визура* (2015), *Грчка свеска* (2015), *Лепет крила* (2018), *ПонАД рукОписа* (2019), *Темно и дладоко* (2019), *Грчка свеска, 2 / ΕΛΛΑΔΑ ΤΕΤΡΑΔΙΟ Β΄,* (двојезично изд., 2020), *Тамно и дубоко* (2020), *Дах и Прах* (2022). *Књиге есеја: У сенци Дамоклової мача* (2009), *Ширење светлости* (2013), *Листови на ветру* (2015), *Добрило Ненадић, неопозиво* (2014; 2020), *Малина и други јади* (2016), *ПОгледи из Трешњевице* (2020), *Сандук пун таме* (2023). Награђиван је писац. Превођен је на више језика: италијански, бугарски, пољски, енглески, руски, немачки, грчки, македонски. Члан је Словенске академије књижевности и уметности.

БОШКО ТОМАШЕВИЋ (Бечеј, 1947), песник, романописац, теоретичар књижевности, есејиста и књижевни критичар. Члан је Европске академије наука, уметности и књижевности; француског и аустријског ПЕН-а; Француског и Аустријског удружења писаца. Објављене књиге песама (избор): *План повратка* (1996), *Лето моја језика* (2002), *Ниђе* (2002), *Нова узалудност* (2005), *Плодови похода* (2008), *Песме од липовог и багремовог дрвета* (2008) Архив (2009), *Изабране песме I-V* (2012-2025), *Ведро знање о поразима* (2015), *Заборав који постајемо* (2015), *Ја Нико и Молоа* (2018), *Ред времена, поредак ствари* (2020), *Књига од зиме и лета, пољског и Божјег пута* (2022), *Преостало време* (2023), *Завештање* (2024, 2025). Објавио је романе: *Ein verspäteter Bericht an eine Akademie* (2000), *Закаснели извештај једној академији* (2004), *Niemand, nirgends* (2012), *Нико, ниђе* (2015), *Роман о Исаковичу* (2021), *Предео кроз који се пробијам* (2021) и бројне књижевне студије.

МИЛИЦА ЋУКОВИЋ (Панчево, 1987), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Објавила монографију *Теолошки пост–структурализам: поезија и поетика Драгана Бошковића* (2025). Научне радове, есеје, научну и књижевну критику објављује у зборницима радова, научној и књижевној периодици. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу Српска књижевност и културна самосвест.